

Minden, amit tudok
~~partikról,~~
~~randikról,~~
~~barátságról,~~
~~melóról,~~
~~az életről,~~
a szerelemről

DOLLY
ALDERTON

finep
selection

„Szívbemarkoló, szellemes, vicces és önostorozó.

Kacagtató, szélesebb utazás az éveken át, amely ismerősen hat
mindenkinek, aki valaha is volt fiatal és szerelmes.” – Daily Express

DOLLY ALDERTON

Minden, amit tudok

~~partikról,~~

~~randikról,~~

~~barátságról,~~

~~melóról,~~

~~az életéről,~~

a szerelemről

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Minden, amit tinédzserként a szerelemről tudtam

ASZERELEM A LEGFONTOSABB ÉS LEGIZGALMASABB DOLOG az egész világon.

Ha felnőttként hiányzik az életedből, akkor kudarcot vallottál, mint olyan sokan a rajztanáraim közül, akik neve előtt, mint észrevettem, a Miss megszólítás áll a Mrs. helyett, kócos hajuk van, és kézműves ékszereket viselnek.

Fontos, hogy sokat szexeljünk, egy csomó emberrel, de talán tíznél nem többel.

Amikor majd szingliként élek Londonban, rendkívül elegáns leszek, és karcsú, fekete ruhákat hordok és martinit iszom, és csak könyvbemutatókon meg kiállításmegnyitókön ismerkedem férfiakal.

Az igaz szerelem jele, amikor két fiú összeverekszik miattad. A cu ki folt egy véraláfutás, amikor kiszívják a nyakadat, de nem kell kórházba menni miatta. Egy nap majd nekem is lesz, ha elég szerencsés leszek.

Fontos, hogy elveszítsd a szüzességedet a tizenhetedik születésnapod után, de még a tizennyolcadik előtt. Ha szó szerint csak egy

nappal is előtte, az még elmegy, de ha még mindig szűz vagy, amikor betöltöd a tizennyolcat, akkor sosem fogsz szexelni.

Annyi emberrel smárolsz, amennyivel csak akarsz, ez okés, nem jelent semmit, ez csak gyakorlás.

A legmenőbb srácok mindig magasak és zsidók, és van autójuk.

Az idősebb fiúk a legjobbak, mert értelmesebbek és tapasztaltab-
bak, és egy kicsit kevésbé szigorúak az elvárásaik.

Mikor a barátnődnek fiúja lesz, akkor unalmassá válik. Egy barát-
nő, akinek fiúja van, csak akkor szórakoztató, ha van fiúd neked is.

Ha nem kérdezed a barátnődet a fiújáról *egyáltalán*, végül veszi az adást, hogy te unalmasnak találod a témát, és nem fog egyfolytában róla szövegelni.

Jó ötlet egy kicsit idősebb korban férjhez menni, amikor már éltél egy kicsit. Mondjuk, huszonzét évesen.

Farlynak meg nekem sosem tetszik majd ugyanaz a fiú, mert ő az alacsony pimaszokat szereti, mint Nigel Harman, én meg a titokza-
tos macsókat, mint Charlie Simpson a Bustedből. Így a mi barátságunk az örökkévalóságig fog tartani.

Soha többet nem lesz olyan romantikus pillanat az életemben, mint amikor Lauren meg én felléptünk Valentin-napon abban a fu-
ra klubban St. Albansban. Én a *Lover, You Should've Come Overt* énekeltem, Joe Sawyer pedig az első sorban ült, és behunyta a szemét, mert korábban Jeff Buckley-ről beszélgettünk, és gyakorlatilag ő az egyetlen fiú, aki teljesen megért engem és a hátteremet.

Soha többet nem lesz olyan kínos pillanat az életemben, mint amikor megpróbáltam megcsókolni Sam Leemant, mire ő elhúzó-
dott tőlem, én pedig elestem.

Soha többet nem lesz olyan szívszakasztó pillanat az életemben, mint amikor Will Young közölte, hogy meleg, nekem pedig úgy

kellett tennem, mintha egyáltalán nem bánám, de aztán sírva elégettem a bőrkötésű könyvet, amit a konfirmációmra kaptam, és ami-be a közös életünkről írtam.

A fiúk nagyon szeretik, ha durva dolgokat mondasz nekik; szerintük óvodás dolog, és egyáltalán nem menő, ha túl kedves vagy.

Ha végre lesz egy fiúm, szinte semmi más nem számít majd.

Fiúk

EGYESEK SZÁMÁRA AZ A HANG, amely meghatározta a serdülőkorukat, a kertben játszó testvéreik örömteli rikoltozása volt. Másoknak a lánc zörgése a szeretett biciklijükön, amint hegyen-völgyön át zötyögtek vele. Vannak, akik a madárdalra emlékeznek iskolába menet, vagy a nevetésre és a focilabda puffanásaira a játszótéren. Az én számomra ez a meghatározó hang a betárcsázós AOL internet hangja volt.

Még mindig emlékszem rá, hangról hangra. Először a telefon fémes pittyegésére, az éles, meg-megszakadó nyekergésre, ami a félig sikerült kapcsolatot jelezte, a magas hangra, ami azt közölte, hogy némi haladás történik, majd az ezt követő két csikorgó, mély koppánásra, és valami elmosódott zajra. Ezután a csend azt jelezte, hogy a nehezén már sikerült túljutnunk. „Üdvözljük az AOL-nál” – szólt meg egy megnyugtató hang, kissé felfelé húzva az O-t. Majd: „Levele van.” Az AOL betárcsázó hangjára én mindig körbetáncoltam a szobát, hogy gyorsabban teljen a vánszorgó idő. Összeállítottam egy koreográfiát azokból a mozdulatokból, amiket a baletton tanultam. Egy *plié* a pittyegésekre, *pas de chat* a koppanásokra. Végigcsináltam

minden este, amikor hazajöttem az iskolából. Mert ez volt az életem hangja. Mert az interneten töltöttem a serdülőkoromat.

Egy kis magyarázat: én egy elővárosban nőttem fel. Erről van szó; ez mindent megmagyaráz. Amikor nyolcéves voltam, a szüleim azt a kegyetlen döntést hozták, hogy kiköltöztetnek minket az islingtoni alagsori lakásból egy nagyobb házba Stanmore-ban. Stanmore az utolsó megálló a Jubilee vonalon, Észak-London legszélén. A város unalmas pereme, amely csak távolról szemléli a mulatságot, ahelyett, hogy részt venne a buliban.

Ha az ember Stanmore-ban nő fel, akkor se nem városi, se nem vidéki. Ahhoz túl messze voltam Londontól, hogy a menő gyerekek közé tartozzam, akik a Ministry of Soundba jártak, elharapták a g-ket, és menő vintage holmikát hordtak, amiket a meglepően jó Oxfam boltokban szedtek össze Peckham Rye-ban. De túlságosan messze voltam Chilternstől ahhoz, hogy egyike legyek a pirosposztgás arcú, elvadult, vidéki tinédzsereknek, akik régi halászpulóverekeket viseltek, tizenhárom évesen megtanulták vezetni a papájuk Citroënjét, gyalogtúrákat tettek, és acidoztak az erdőben az unokatestvéreikkel. Az észak-londoni elővárosok identitásvákuumot képeztek. Olyan drapp színűek voltak, mint a plüss-szőnyegek, amelyek itt minden otthont díszítettek. Itt nem volt képzőművészet, sem kultúra, nem voltak régi épületek, sem parkok, sem független boltok vagy éttermek. Csak golfklubok voltak, meg a Prezzo-lánc éttermei, magániskolák és kocsifelhajtók, körfogalom meg üzletközpontok és üvegtetejű plázák. A nők mind egyformák voltak, a házak azonos terv szerint épültek, és egyforma volt az összes autó is. Az önkifejezés egyetlen módja a pénzköltés volt homogenizált javakra: télikertekre, konyhabővítményekre, beépített GPS-szel felszerelt autókra, all

inclusive nyaralásokra Mallorcán. Ha az ember nem golfozott, nem akart melírcsíkokat tetetni a hajába, vagy a Volkswagen bemutatóteremben nézelődni órákig, a világon semmivel sem tudta elütni az időt errefelé.

Ez különösen igaz akkor, ha az ember tinédzser, és ki van szolgáltatva az anyja jóindulatának, hogy mindenhová elfurikázza a fent említett Volkswagen Golf GTI-ben. Szerencsére a legjobb barát-nóm, Farly biciklivel elérhető távolságra, csak három és fél mérföldnyire lakott a mi zsákutcánktól.

Farly akkor – és még ma is – mindenki mástól különböző helyet foglalt el az életemben. Tizenegy éves korunkban ismerkedtünk meg az iskolában. Ő a szöges ellentétem volt, és maradt a mai napig. Neki sötét a haja, nekem világos. Ő egy kicsit túl alacsony, én egy kicsit túl magas vagyok. Ő eltervez és beütemez mindent; én mindent az utolsó pillanatra hagyok. Ő szereti a rendet; én a rendtelenség felé hajlok. Ő imádja a szabályokat; én utálom. Neki nincs egója; én azt képzelem, a reggeli pirítósom is elég fontos ahhoz, hogy igazolja a közösségi médián való tudósítást (három csatornán). Ő nagyon összeszedett és az aktuális feladatokra koncentrál; én mindig csak félig vagyok a való életben, félig pedig annak fantasztikus égi másában kalandozom fejben. De valahogy mégis jól kijövünk. A legszerencsésebb pillanata volt az életemnek, amikor Farly mellém ült egy matematikaórán 1999-ben.

A napirend Farlyval mindig ugyanaz volt: a tévé előtt ülve bagel- és chipshegyeket faltunk fel (de csak mikor a szüleink nem voltak otthon; az elővárosi középiskolák egy újabb jellemzője, hogy különösen vigyáztak a kanapékra, és szigorúan tilos volt a nappaliban étkezni), miközben amerikai tinikomédiákat néztünk a Nickelodeonon. Miután kifogytunk a *Sister, Sister*, a *2x2 néha sok(k)* és a *Sabrina*,

a tiniboszorkány epizódjaiból, továbbmentünk a zenei csatornákra. Szájtátva meredtünk a tévé képernyőjére, miközben tíz másodpercenként kapcsolgattunk az MTV, MTV Base, és a VH1 között, egy bizonyos Usher-videót keresve. Amikor ebbe beleuntunk, visszatértünk a Nickelodeon +1-hez, és ismétlésben megnéztük az összes epizódot, amelyeket egy órával korábban már láttunk.

Morrissey egyszer úgy jellemezte a tinédzserkorát, mint „várni egy buszra, ami sosem érkezik meg”; ezt az érzést csak fokozza, ha az ember egy drapp színű váróteremre emlékeztető helyen nő fel. Én unatkoztam, szomorú voltam, és magányos, és türelmetlenül hajtottam volna előre gyerekkorom óráit. És akkor, mint a herceg fehér lovon, megérkezett az AOL betárcsázós internet a család nagy asztali számítógépére. Majd jött az MSN.

Amikor letöltöttem az MSN-t, és elkezdtem e-mail-címeket hozzáadni a kapcsolataimhoz – iskolatársakat, ismerősök ismerőseit, környező iskolákból embereket, akikkel sosem találkoztam –, az olyan érzés volt, mintha kopognék a börtöncella falán, és meghallanám, hogy valaki visszakopog. Mintha fűszálakat fedeztem volna fel a Marson. Mintha elfordítanám a rádió gombját, és végül a recsegésből egyszer csak megszólalna egy emberi hang. Menekülés volt ez az elővárosi pangásból az emberi kapcsolatok sokaságába.

Az MSN tinédzserkoromban több volt, mint a kapcsolattartás módja a barátaimmal. Egy hely volt. Így emlékszem rá, egy szobaként, ahol órákon át ültem fizikailag minden este és a hétvégeken, míg a szemem vérekes nem lett a képernyő bámulásától. Még amikor elhagytuk az elővárost, és a szüleim nagylelkűen vakációzni vittek engem meg az öcsémet Franciaországba, akkor is elfoglaltam mindennap ezt a szobát. Az első dologom, amikor megérkeztünk az új

vendégházba, az volt, hogy megtudakoljam, van-e számítógépük internetkapcsolattal. Általában volt egy ősrégi asztali számítógép egy sötét alagsorban, amelyen bejelentkeztem az MSN-re, és szégyentelenségül ott ültem és csevegettem órákon keresztül, miközben egy durcás francia tinédzser mögöttem ült egy karosszékben, a sorára várva. A provence-i napfény ragyogott odakint, ahol a családom többi tagja heverészett a medence mellett, ám a szüleim tudták, hogy felesleges vitatkozni velem, ha az MSN-ről van szó. Ez volt az összes barátom gyűjtőhelye. Az én saját, privát terem. Ez volt az egyetlen dolog, amit a sajátomnak nevezhettem. Amint már mondtam, ez egy hely volt nekem.

Az első e-mail-címem `munchkin_1_4@hotmail.com` volt, amit tizenkét évesen hoztam létre az iskolai számítástechnika-teremben. Azért választottam a 14-es számot, mert arra számítottam, csak két évig fogok e-mailezni, mielőtt majd túlságosan dedós dolognak tartanám. Annyi időt adtam magamnak, hogy kiélvezzem ezt az új örületet meg a különböző túlzásait, amíg az e-mail cím érvényét nem veszti a tizennegyedik születésnapomon. Csak tizennégy évesen kezdtem használni az MSN-t, és időközben kipróbáltam a `willyoungisyum@hotmail.com` címet, hogy kifejezzem új szenvedélyemet a *Pop Idol* 2002-es győztese iránt. Próbálkoztam a `thespian_me@hotmail.com` címmel is, miután kulisszahasogató alakítást nyújtottam, mint Mister Snow az iskolai *Carousel* előadásban.

Felélesztettem a `munchkin_1_4`-et, amikor letöltöttem az MSN-t, és örültem a cím kitalálása óta összegyűlt, túlcsonduló MSN-címjegyzéknek, tele az iskolatársaim címeivel. De ami a legfontosabb, most először megjelentek benne a fiúk is. Nos, ezen a ponton még nem ismertem fiúkat. Az öcsémet, unokaöcsémet, papámat és a papám egy-két krikettező társát leszámítva életemben nem töltöttem

még semennyi időt fiúk társaságában. Ám az MSN elhozta nekem ezeknek az új, lebegő Fantom Fiúknak az e-mail-címét és avatarát. Ezeket különböző lány iskolatársaim adományozták jótékonyan – olyan lányok, akik fiúkkal lógtak a hétvégén, majd nagylelkűen körbeadták az e-mail-címüket a teljes diákság körében. Ezek a fiúk bekerültek az MSN körforgásába. Az iskolából minden lány hozzáadta őket az ismerőseihez, és mindnyájan kiélvezhettük a magunk tizenöt perc hírnevét, velük beszélgetve.

A fiúk feltalálási helye nagyjából három kategóriába volt sorolható. Az első: az illető a lány anyukájának a keresztfia volt, vagy valamilyen családi barát, valahol a lány életének a perifériáján, akivel együtt nőttek fel. Általában egy vagy két évvel idősebb volt nálunk, nagyon magas volt, és cingár, és mély hangja volt. Ugyancsak ebbe a kategóriába volt besorolva valakinek az iskoláskorú szomszédja. A következő csoport volt valakinek az unokatestvére vagy másodunokatestvére. Végül, a legezotikusabb csoportba tartoztak a fiúk, akikkel egy családi nyaraláson ismerkedett meg valaki. Valójában ez maga volt a Szent Grál, mivel ezek a fiúk bárhonnán származhattak, akár olyan messziről is, mint Bromley vagy Maidenhead, és ennek ellenére te ott ülsz, és úgy beszélgetsz velük az MSN-en, mintha csak egy szobában volnának veled. Micsoda örületes kaland ez!

Én gyorsan összeállítottam egy Rolodex listát ezeknek a lelenceknek, saját címkét adva nekik az ismerőseim között: „FIÚK”. Heteiken keresztül beszélgettem velük – a szabadon választható tantárgyakról, a kedvenc zenekarunkról, arról, hogy mennyit szívtunk és ittunk, és „milyen messzire jutottunk” a másik nimmel (ez jelentős részben kitalált történet volt mindig). Persze, alig vagy egyáltalán nem volt fogalmunk arról, hogy néz ki a másik; ez jóval a kamerás telefonok és a közösségimédia-profilok megjelenése előtt volt,

úgyhogy az ember egyedül a parányi MSN-profilképre hagyatkozhatott, és arra, ahogy az illető leírta saját magát. Én néha vettem a fáradságot, és a mamám szkennert használva feltöltöttem egy fotót, amelyen jól néztem ki, egy családi ebéden vagy nyaraláson. Ezután gondosan levágtam a képről a nagynénémet vagy a nagypapámat a Paint vágófunkciójával, de általában túl nagy hacacárénaak találtam az egészet.

A virtuális fiúk érkezése az iskolatársaim világába egy egész sor újabb konfliktussal és drámával járt. Állandóan folyt a pletyka arról, hogy ki beszél kivel. Egyes lányok úgy nyilvánították ki a hűségüket olyan fiúk iránt, akikkel sosem találkoztak, hogy a fiú keresztnevét beillesztették a felhasználónevükbe, aláhúzva, csillagokkal és szívecskékkel dekorálva két oldalról. Néhány lány azt gondolta, ők exkluzív online párbeszédet folytatnak egy fiúval, amire rácáfolt ezeknek a felhasználóneveknek a felbukkanása. Előfordult, hogy a környező iskolákba járó lányok, akikkel még sosem találkoztál, felvettek az ismerőseik közé, csak hogy egyenesen megkérdezhessék, te is beszélsz-e azzal a fiúval, akivel ők. Megesett – és ezt elrettentő példaként mindig felhozták a társalgószobában –, hogy az ember véletlenül elárulta az MSN-kapcsolatát egy fiúval úgy, hogy rossz ablakba írt neki üzenetet, amit aztán a fiú helyett egy barátjának küldött el. Ennek aztán Shakespeare tollára méltó tragédia lett a következménye.

Volt egy komplikált etikett az MSN-nel kapcsolatban; ha te is, meg a fiú is, aki tetszett neked, be voltatok jelentkezve, de ő nem szólt hozzád, a bombabiztos módszer, hogy felhívd magadra a figyelmét, az volt, hogy kijelentkezel, majd újra be, mivel ő erről értesítést kapott, és így eszébe jutottál, ami aztán remélhetőleg beszélgetést eredményezett. Ott volt még az a trükk, hogy elrejtse az online jelenlétet, ha nem akartál senki mással beszélni, csak egy bizonyos ismerőssel, amit

így titokban megtehetted. Bonyolult Edward korabeli udvarlási tánc volt ez az egész, aminek én lelkes résztvevője voltam.

Ezek a hosszú levelezések ritkán vezettek valóságos találkozásokhoz, és ha mégis, szinte mindig gyomorszorító csalódás lett a vége. Ott volt Max a dupla vezetéknevével – egy hírhedt MSN-Casanova, aki arról volt híres, hogy Baby G órákat küldött postán a lányoknak –, akivel Farly hajlandó volt találkozni egy újságárus előtt Bushy-ban egy szombat délután, hónapokig tartó online csevegés után. Farly odaért, vetett rá egy pillantást, és inába szállt a bátorsága, úgyhogy elrejtőzött egy szemetes mögé. Onnan figyelte, ahogy Max újra és újra hívni próbálja a mobilját egy telefonfülkéből, de nem volt képes vállalni az élő találkozást, úgyhogy nyúlcipőt húzott. És továbbra is minden este órákon át beszélgettek az MSN-en.

Nekem két élő találkozásom volt. Az első katasztrofális vakrandi volt egy bevásárlóközpontban, amely nem egészen tizenöt percig tartott. A második egy közeli bentlakásos iskolában lakó fiúval volt, akivel már csaknem egy éve beszélgettem, mielőtt végül megvolt az első randink Stanmore-ban, a Pizza Expressben. A következő évben egy „hol veled-hol nélküled” kapcsolat volt köztünk; főleg nélküled, mivel mindig az iskolában volt. De időnként meglátogattam. Ilyenkor kirúsztoztam magam, és a retikülömet teleraktam a neki vásárolt több doboz cigarettával, mint amikor Bob Hope-ot kiküldték, hogy szórakoztassa a csapatokat a második világháborúban. Neki a kollégiumban nem volt internet-hozzáférése, úgyhogy az MSN szóba sem jöhetett, de ezt hetente váltott levelekkel orvosoltuk, meg hosszú telefonhívásokkal, amibe az apám beleöszült, amikor szembesült a vezetőke telefon három számjegyű havi számlájával.

Tizenöt éves koromban egy olyan elsöprő erejű szerelem kezdődött az életemben, amely felülmúlt mindent, ami addig történt az

MSN üzenőablakában, amikor találkoztam egy kócos hajú, szep-
lős arcú, feketével körberajzolt, mogyoróbarna szemű, Lauren ne-
vű lánnyal. Kölyökkorunk óta láttuk időnként egymást a Holly-
wood Bowlban rendezett szülinapi bulikon, de végül akkor ismer-
kedtünk meg rendesen, amikor közös barátnőnk, Jess egy ebédnél
bemutatott minket egymásnak Stanmore számos olasz étteremlán-
cának egyikében. Ez a kapcsolat olyan volt, mint mindaz, amit az
ITV2-n az összes romantikus filmben valaha is láttam. Addig be-
szélggettünk, amíg a szánk ki nem száradt, befejeztük egymás mon-
datait, és az emberek más asztaloknál megfordultak a fülsiketítő ne-
vetésünkre. Jess hazament, mi pedig egy padon ültünk a dermesztő
hidegben, miután kihajítottak minket az étteremből, csak hogy
folytathassuk a beszélgetést.

Lauren gitáros volt, és énekest keresett, hogy zenekart alapíthas-
son; én énekeltem már egy gyéren látogatott nyitott fellépőesten
Hoxtonban, és egy gitárosra volt szükségem. Másnap Dead Kenne-
dy-dalok bossa nova feldolgozását kezdtük próbálni Lauren mamájá-
nak a fészerében. A zenekarunk neve első változatban „Raging Pank-
hurst” volt. Később ezt a még kevésbé érthetetlen „Sophie Can’t Fly”
névre módosítottuk. Első fellépésünk egy török étteremben volt Pin-
nerben, ahol a zsúfolt étteremben csak egyetlenegy vendég nem volt
a családunk tagja vagy iskolatárs. Ezután végigjártuk az összes nagy-
nevű helyet: egy színházi folyosót Rickmansworthben, egy kocsmá-
kerthelyiségének romos melléképületét Mill Hillen, egy krikettpavi-
lont Cheltenham mellett. Zenéltünk minden utcán, ahol nem volt
rendőr. Énekelünk bármelyik bar micva utáni fogadáson, ahol meg-
engedték.

Ugyancsak közös hobbink volt az MSN-tartalmaink több plat-
formra emelésének úttörő módszere. Barátságunk kezdetén

felfedeztük, hogy a kezdetektől fogva mindketten lemásoljuk és beillesztjük a fiúkkal folytatott beszélgetéseinket egy Microsoft Word-dokumentumba, kinyomtatjuk, majd a lapokat egy gyűrűs dossziéba lefűzzük, hogy elavulás előtt olvassuk, mint egy erotikus regényt. A korai kétezres évek MSN Messengerének valamiféle kétszemélyes Bloomsbury-körének képzeltek magunkat, azt hiszem.

Ám épp amikor összebarátkoztam Laurennel, elhagytam az elővárosi létet, hogy Stanmore-tól hetvenöt mérföldre északra költözzek, egy koedukált bentlakásos iskolába. Az MSN már nem tudta kielégíteni a kíváncsiságomat a másik nemmel kapcsolatban; tudni akartam, milyenek a valóságban. Többé már nem elégített ki a Ralph Lauren Polo Blue elhalványuló illata egy szerelmes levélen, sem a csengő és a dobpergés, ha új üzenet érkezett az MSN-en. Bentlakásos iskolába mentem, hogy megpróbáljak hozzászokni a fiúkhöz.

(Megjegyzés: és hála az égnek, hogy ezt tettem. Farly ott maradt végig a lányiskolánkban, és amikor megérkezett az egyetemre, mivel sosem volt fiúk társaságában, olyan volt, mint elefánt a porcelánboltban. A gólyahét első napján „közlekedési lámpa parti” volt, ahol azt kérték, az egyedülállók viseljenek valami zöldet, akik kapcsolatban vannak, azok meg pirosat. Legtöbben úgy értelmeztük ezt, hogy felvettünk egy zöld pólót, de Farly zöld harisnyadrágban, zöld cipőben, zöld ruhában érkezett a kollégiumba, óriási zöld masnival a zöld hajlakkal befűjt hajában. Ennyi erővel akár azt is a homlokára tetováltathatta volna: LÁNYISKOLÁBA JÁRTAM. Örökké hálás vagyok, hogy én két évet eltöltöttem a koedukált bentlakásos iskola tanuló pályáján, máskülönben, attól tartok, én is áldozatul esem a zöld hajlakknak a gólyahéten.)

Végül is rájöttem, hogy a legtöbb fiúval abszolút semmi közös nincs bennem, és szinte egyáltalán nem érdekelnek, hacsak nem

akartam megcsókolni őket. És egyetlen fiú sem akart megcsókolni, akit én megcsókoltam volna, úgyszólván ennyi erővel akár maradhatam volna Stanmore-ban, hogy tovább élvezzem az egész sor elképzelt kapcsolatot, amely leginkább termékeny fantáziám szüleménye volt.

A szerelemmel kapcsolatos nagy elvárásaimért két dolgot hibáztatok: az első, hogy olyan szülők gyereke vagyok, akik szinte zavarba ejtő módon odavannak egymásért. A második a filmek, amelyeket legfőképp éveimben láttam. Gyermekkoromban szokatlan módon rajongtam a régi musicalekért, és mivel a Gene Kelly- és Rock Hudson-filmek rabjaként nőttem fel, arra számítottam, hogy minden fiú viselkedése hasonlóan elegáns és sármos. Ám a koedukált iskola igen gyorsan véget vetett ennek a képzelgésnek. Vegyük például az első politikaórámat. Csak ketten voltunk lányok egy tizenkét fős csoportban, és soha életemben nem ültem még ennyi fiúval egy helyiségben. A legcsinosabb fiú, akiről már megtudtam, hogy hírhedt szívtipró (a bátyjának, aki az előző évben végzett, Zeus volt a gúnyneve), egy cetlit küldött nekem a padon át, míg a tanár azt magyarázta, mi az az arányos képviselő. A cédula össze volt hajtva, és az elejére egy szívet rajzolt, úgyszólván azt hihettem, szerelmes levél. Szemérmes mosollyal nyitottam ki. Mikor azonban széthajtottam, valamiféle teremtmény képe volt benne, mellette a segítőkész magyarázat, hogy ez egy ork *A Gyűrűk Urából*. ÍGY NÉZEL KI, firkantotta alá.

Farly eljött hozzám látogatóba a hétvégeken, és megbámulta a több száz fiút, akik mindenféle méretben és formában bókászta az utcákon, vállukra vetett sportszatyrokkal és hokibotokkal. El sem hitte, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy karnyújtásnyira ülhetek tőlük minden reggel a kápolna padsoraiban. Ám én a valóságban kisé kiábrándítónak találtam a fiúkat. Nem voltak annyira mulatságosak, mint a lányok, akiket ott megismertem, és közel sem voltak

olyan érdekesek vagy kedvesek. És, valamilyen oknál fogva, sosem voltam képes teljesen lazítani a közelükben.

Mire elvégeztem az iskolát, már nem használtam olyan szorgalmasan az MSN-t, mint régen. Első évem az Exeter Universityn egybeesett a Facebook eljövételével. A Facebook valóságos kincsesbányája volt a fiúknak – és ezúttal, ami még jobb, az összes létfontosságú adatuk össze volt gyűjtve egyetlen oldalra. Rendszeresen böngésztem az egyetemi társaim fotóit, és bejelöltem mindenkit, aki megtetszett. Ez aztán hamarosan oda-vissza küldözgetett üzenetekhez vezetett, és tervezett találkozókhoz a sok Vodka Shark klubest valamelyikén vagy a habpartin azon a héten. Az egyetem campusán laktam, úgy-hogy nem volt nehéz feladat megtalálni egymást. Ha az MSN egy üres festővászon volt, amelyre élénk fantáziaképeket festhettem, a Facebook Messenger egy tisztán gyakorlati eszköz volt a találkozók megszervezéséhez. A hallgatók így azonosították a következő hódításukat; és tervezték a következő csütörtök estéjükét.

Mire elvégeztem az egyetemet, és visszatértem Londonba, határozottan szakítottam azzal a szokással, hogy ismeretlenül ráírjak lehetséges szerelmeimre a Facebookon, egy Avon-tanácsadó agresszíven meggyőző stílusában; ehelyett egy új minta kezdett kialakulni. Megismerkedtem egy férfival egy barátón keresztül, vagy egy partin, vagy egy szórakozóhelyen, elkértem a nevét és a számát, aztán heteken keresztül tartó levelező kapcsolatot alakítottam ki vele SMS-ek és e-mailek formájában, mielőtt hajlandó lettem volna belemenni egy második személyes találkozásba. Ennek talán az volt az oka, hogy ezt az egyetlen módját tanultam meg egy másik ember megismerésének. Hogy távolságot tartva legyen módom gondos szűréssel és válogatással bemutatni a lehető legjobb énemet – az összes jó viccet, a

legjobb mondatokat, a dalokat, amelyekről tudtam, hogy mély benyomást tesznek majd rá, és amelyeket általában Lauren küldött nekem. Viszonzásképpen én is küldtem neki dalokat, hogy passzolja tovább az ő levelezőtársának. Egyszer meg is jegyezte, hogy jó zenéket küldünk egymásnak nagyker áron, majd továbbküldjük, mint sajátunkat a szerelmeinknek, „érzelmi felárral”.

Ez a fajta levelezés szinte mindig csalódással végződött. Lassan kezdtem felismerni, hogy jobb, ha azok az első randik a valóságban történnek, nem pedig írásos formában, máskülönben egyre csak nő a különbség aközött, amilyenek az ember képzeletben azt a másikat, és amilyen a valóságban. Sok esetben gondolatban kitaláltam egy személyt, és megalkottam a vonzást közöttünk, mintha csak egy forgatókönyvet írnék, és mikor megint találkoztunk a valóságban, keserűen csalódnom kellett. Mintha csak azt feltételeztem volna, amikor nem úgy mentek a dolgok, ahogy elképzeltem, hogy ő is kapott egy példányt a forgatókönyvből, amit írtam, és frusztrált, hogy az ügynőke nyilvánvalóan elfelejtette eljuttatni hozzá, hogy megtanulja.

Bármelyik nő, aki legfogékonyabb éveit csupa lánnyal körülvéve töltötte, ugyanazt fogja mondani: az ember sosem képes megszabadulni attól az elképzeléstől, hogy a fiúk a legelbűvölőbb, legcsábítóbb, legviszataszítóbb, legbizarrabb teremtmények, akik csak valaha jártak a földön. Olyan veszélyes mitológiai lények, mint a jeti. És ez általában azt is jelenti, hogy az ember megrögzött álmodozó lesz egy életre. Hát hogy ne lenne az? Hosszú éveken át mást sem tettem, mint különböző falakon ültem Farlyval, vastag gumitalpammal rugdalva a téglákat, felbámultam az égre, és próbáltam kitalálni valamit, ami elvonja a figyelmünket a körülöttünk egyforma egyenruhában masírozó, több száz lányról. Ha az ember tiszta lányiskolába jár,

a képzeletének működése megfelel egy olimpiai versenyző napi edzésének. Bámulatra méltó, mennyire hozzászokik valaki a fantázia fokozott hevületéhez, amikor olyan gyakran menekül hozzá.

Mindig azt hittem, hogy a másik nem iránti vonzódásom és megszállottságom enyhül majd, ha véget ér az iskola, és elkezdődik az élet. Nem sejtettem, hogy éppen olyan kevésbé fogom tudni, hogyan viselkedjek velük a húszas éveim végén, mint amikor először bejelentkeztem az MSN-re.

A fiúk problémát jelentettek nekem. Olyan problémát, aminek a megoldása tizenöt évembe telt.

„Rossz randi” - naplók: Tizenkét perc

2002-BEN JÁRUNK. Tizennégy éves vagyok. Skót kockás szoknyát viselek a Miss Selfridge-ből, egy pár fekete Dr. Martenst és egy neonnarancs haspólót.

A fiút Betzalelnek hívják, az iskolatársam, Natalie ismerőse. A zsidó nyári táborban találkoztak, és azóta is beszélgetnek, és „párkapcsolati és életmód” tanácsokat adnak egymásnak MSN-en. Natalie új barátnőket keres (épp most veszítette el a régiéket, miután azt a pletykát terjesztette, hogy egy lány az évfolyamunkon vagdossa magát, holott csak súlyos ekcémája van), és én vagyok az egyik kiszemelt célpontja.

Tudja, hogy szeretném, ha volna egy fiúm, úgyhogy azt javaslom, összehoz Betzcel MSN-en. Én tökéletesen elégedett vagyok a kiadatlan megállapodással, hogy Natalie megajándékoz egy új fiúval, akivel beszélgethetek, cserébe pedig én időnként vele ebédelek.

Betz és én gyakorlatilag együtt járunk, miután egy hónapon át mindennap beszélgetünk egymással iskola után MSN-en. Ő úgy véli, mindenki, aki vele egyidős, éretlen, és így gondolom én is. Ezenkívül ő is magas a korához képest, ahogy én is. Ezekon a közös élményeken hosszasan elrágódunk minden alkalommal.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megbeszéljük, hogy találkozunk a Costában, a Brent Cross bevásárlóközpontban. Megkérem Farlyt, hogy kíséren el, ne legyen egyedül.

Megérkezik Betz, és egyáltalán nem úgy néz ki, mint a fotón, amit küldött nekem. Leborotválta az összes göndör haját, és egy csomót húzott a tábor óta. Integetünk egymásnak az asztal fölött. Betz nem rendel semmit.

Csak Farly beszél, miközben Betz meg én néma zavarban bámuljuk a padlót. Betznél bevásárlótáska van – azt mondja, épp most vette meg a *Toy Story 2*-t DVD-n. Közlöm vele, hogy az dedós. Mire közli velem, hogy ebben a szoknyában úgy nézek ki, mint egy skót férfi.

Azt mondom, mennünk kell, hogy elérjük a 142-est vissza Stanmore-ba. A randi tizenkét percig tartott.

Mikor hazaérek, és bejelentkezem MSN-re, Betz azonnal küld nekem egy hosszú üzenetet, amiről tudom, hogy előre megírta Microsoft Wordben, és csak bemásolta a csevegőablakba, a jellegzetes lila, dőlt Comic Sansával. Azt írja, szerinte elég helyes lány vagyok, de nem érez semmit irántam. Közlöm vele, az nem járja, hogy ír egy beszédet, és otthon ül, azt várva, hogy bejelentkezzek, amikor ő olyan közel lakik Brent Crosshoz, én pedig huszonöt percet buszozok házáig, csak azért, mert tudja, hogy ő kevésbé tetszett nekem, mint én neki, és nem akarta, hogy én mondjam ki elsőnek.

Betz blokkolt engem egy hónapig, de végül megbocsátott. Sosem találkoztunk többet, de párkapcsolati ügyekben egymás bizalmasai voltunk tizenhét éves koromig.

Szerződéses kötelezettségemtől megszabadulva, Natalie meg én többet nem ebédeltünk együtt.